

Arrest

nr. 65 849 van 30 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Srilankaanse tamil afkomstig uit Jaffna, Sri Lanka. Op 3 mei 2010 werd u door vier leden van de Eelam People's Democratic Party (EPDP) aangesproken en meegenomen bij Hindu College in Jaffna. Ze eisten geld en vroegen het telefoonnummer van uw vader.

Ze belden uw vader en eisten drie miljoen roepies van hem. U werd meteen daarna vrijgelaten. Op 4 mei 2010 vroeg men aan uw vader om naar het EPDP-kamp te komen. Daar werd uw vader geslagen en bedreigd. Ze zouden u ontvoeren indien uw vader niet betaalde, maar hij weigerde. Op 5 mei 2010

belden ze opnieuw. Ze vertelden uw vader dat men u zou doodschieten indien hij niet betaalde. Op 6 mei 2010 werd u naar uw oma in Tholpuram gebracht. Vervolgens, op 24 mei 2010 trok u terug naar uw ouderlijke woning in Jaffna. Op 27 mei 2010 vertrok u naar Colombo en daar verbleef u tot u op 30 mei 2010 Sri Lanka verliet. Op 31 mei 2010 kwam u aan in België en op 1 juni 2010 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw visa kaart, uw leger identiteitskaart, uw bloeddonor boekje, de geboorteakte van uw zus in België en de vertaling, de huwelijksakte van uw zus in België, de geboorteakte van uw jongere zus en de vertaling, de geboorteakte van uw moeder en de vertaling, de geboorteakte van uw vader en de vertaling, uw geboorteakte en de vertaling, enkele documenten van uw schoolperiode en een familie kaart.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiaire Bescherming. Uw relaas bevat geen enkele logica waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid er van. U verklaart dat de EPDP dreigde om u te ontvoeren voor het geld van uw vader. De EPDP was in de eerste plaats uit op geld, niet op u persoonlijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Toch werd u niet meteen ontvoerd wanneer men u meenam om het telefoonnummer van uw vader te bemachtigen. Na het verkrijgen van de informatie over uw vader liet men u gaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer u gevraagd wordt waarom men u vrij liet en u niet meteen ontvoerde, antwoordt u dat men u liet gaan om u nadien opnieuw terug aan te houden (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit antwoord komt niet geloofwaardig over. Ondanks dat uw gezin op slechts 400 meter van het EPDP-kamp woonde werd uw gezin meestal telefonisch bedreigd.

Op de vraag waarom de EPDP niet langs uw woning kwam om te dreigen antwoordt u dat dit niet de manier is waarop men werkt. Eerst ontvoert men iemand en dan pas eist men het geld (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Waarom heeft men u dan niet meteen ontvoerd? U verklaart bovendien dat uw moeder en uw zus nooit bedreigd werden met ontvoering. Indien men u enkel wou ontvoeren voor 1 het geld van uw vader, waarom heeft men dan nooit uw zus, uw moeder of uw vader zelf proberen te ontvoeren? U wordt hier meermaals mee geconfronteerd en u hebt telkens dezelfde uitleg: omdat uw moeder werkt in een ziekenhuis en uw zus studeert (zie gehoorverslag CGVS, p. 7, p. 8 en p. 9). Ook uw vader kan, volgens u, niet ontvoerd worden want dan zou niemand het geld kunnen uitbetalen aan de EPDP (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaart dat de EPDP enkel geld wou via u (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Ook deze uitleg slaat op niets. Ondertussen heeft uw vader u financieel geholpen met uw vlucht uit Sri Lanka (zie gehoorverslag CGVS, p. 10) en heeft hij de EPDP verteld dat hij geen geld meer heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Indien men enkel geïnteresseerd was in het geld van uw vader, waarom zou men u nu, nu dat hij geen geld meer heeft, dan toch nog lastig vallen? Wanneer u geconfronteerd wordt met deze vraag antwoordt u door te stellen dat de leden van EPDP u zouden vermoorden omdat uw vader al het geld heeft uitgegeven aan uw vlucht (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Opnieuw ontbreekt elke vorm van logica in uw antwoord. Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat u op 24 mei 2010 vanuit uw schuilplaats bij uw oma terugkeerde naar Jaffna om enkele dagen later Sri Lanka te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Dat u vanuit uw schuilplaats terugkeerde naar de plaats waar u gevaar zou lopen om ontvoerd te worden, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Door het totale gebrek aan logica in alles wat u vertelt, vervalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE. U verklaarde zelf nooit enige band met de LTTE te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U geeft ook nergens aan dat u door de overheid van Sri Lanka verdacht zou worden van zulke banden met de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u voorlegde zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen in positieve zin om te buigen. Uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw leger identiteitskaart, uw geboorteakte,

uw schooldocumenten, uw familiekaart en uw bloed donorboekje vertellen enkel iets over uw identiteit, en deze wordt niet in vraag gesteld. De andere documenten die u voorlegt bewijzen enkel het bestaan van uw gezinsleden, maar vertellen niets over uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en hiermee samenhangende de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker klaagt ook de schending van het evenredigheidsbeginsel aan (zie punt 2).

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing de voormelde bepalingen en beginselen schendt door te motiveren dat verzoeker onvoldoende elementen naar voor brengt en tevens een ongeloofwaardig relaas vertelt. Verzoeker benadrukt hier niet mee akkoord te zijn en is van oordeel dat hij voldoende aantoon het onderwerp te zijn geweest van ernstige bedreigingen met een ontvoering als hoogtepunt van het tentoongespreide geweld.

Verzoeker licht toe dat hij enkel mondelinge bedreigingen, geen schriftelijke ontving en hij daarnaast Sri Lanka halsoverkop heeft verlaten zodoende dat hij niet in de mogelijkheid was schriftelijke getuigenverklaringen te verzamelen die zijn relaas ondersteunen.

Verder wijst verzoeker er op dat volgens de verwerende partij het relaas van verzoeker geen enkele logica vertoont, doch dit gegeven slechts summier wordt gemotiveerd door de commissaris-generaal.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is geweest in haar besluitvorming en stelt dat zijn beslissing niet voldoende werd gemotiveerd. Verder argumenteert verzoeker dat het onzorgvuldig bestuur duidelijk vaststaat doordat de verwerende partij in gebreke is gebleven waar het juist nodig was, met name desgevallend inlichtingen in te winnen betreffende het vluchtverhaal van verzoeker. Verzoeker wijst er op dat deze gegevens nochtans van manifest belang zijn om te oordelen of het weigeren van de vluchtelingenstatus gegrond is.

Verzoeker geeft een korte definitie van de zorgvuldigheidsplicht en verwijst vervolgens naar de bestreden beslissing waarin er geen verwijzing zou zijn naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de prangende situatie waarin verzoeker zich bevindt. Verzoeker stelt dan ook dat de verwerende partij niet alle relevante feitelijke gegevens in haar beoordeling heeft genomen om tot een juiste beslissing te komen. Volgens hem had de verwerende partij minsten moeten motiveren waarom in huidig geval de individuele omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een eventuele terugkeer naar het herkomstland.

In een volgende punt stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet in proportie is met de hierdoor aan verzoeker betrokken nadelen. Verzoeker voert aan dat hij ernstige schade zal lijden bij een gedwongen terugkeer naar Sri Lanka daar hij mogelijk opnieuw doelwit zal worden van de EPDP en diens gewelddadige acties. Het gevaar is volgens verzoeker dan ook reëel en de bestreden beslissing staat niet in proportie met het hierdoor aan verzoeker betrokken onherstelbaar nadeel.

Verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen en hem in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.

2.2. Verzoeker klaagt de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren

met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er geenszins sprake is van een summiere motivering. Dit argument van verzoeker mist feitelijke grondslag.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 april 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

2.4. Verzoeker klaagt de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is. Er wordt vastgesteld dat verzoeker zijn verhaal niet geloofwaardig is door het gebrek aan logica.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet

bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat het relaas van verzoeker op verschillende punten niet logisch in elkaar zit. In zijn verzoekschrift voert verzoeker verschillende middelen aan en argumenteert dat deze zijn geschonden, maar brengt in essentie geen concrete elementen aan die de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen stellen. De Raad verwijst wederom naar de bewijslast in hoofde van verzoeker. Het loutere gegeven dat verzoeker niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende. De Raad wijst er eveneens op dat de stelling van verzoeker dat hij enkel mondelinge bedreigingen geen afbreuk doet aan het geheel van motieven op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Verder merkt de Raad op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de driefoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen en verzoeker blijft hiervan in gebreke.

Bijkomend wijst de Raad er op dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om inlichtingen in te winnen betreffende het vluchtverhaal van verzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om de leemten in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen of om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verkrijgen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij in Sri Lanka geen bestaansmiddelen heeft en geen opvangmogelijkheden en hij voorheen reeds ontvoerd werd, merkt de Raad op dat dit geen steun vindt in het administratief dossier.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS